

Izabrala sam pisanje... ili ono mene

Sada ste studentica, objavili ste već tri knjige, Vaš su talent prepoznali književnici i nakladnici. A shvatili ste da volite pisati i da Vas zanima lijepa riječ još u osnovnoj školi?

Da, studentica sam 1. godine rehabilitacije na Edukacijsko-rehabilitacijskom fakultetu u Zagrebu. I zapravo je ovo već treća knjiga koja je tiskana (ako gledamo da je prva knjiga tiskana u dvije knjige). Ali da, već jako rano sam otkrila ljubav prema pisanju, negdje oko drugog ili trećeg razreda osnovne škole. Iako, rekla bih, to je oduvijek bilo u meni.

Imate i svoj blog na kojem objavljujete kratke motivacijske priče. Recite nam više o sebi, motivaciji, planovima...?

Ne volim baš pričati o sebi pa ću samo reći da sam vrlo ambiciozna djevojka koja će dati ne 100% nego 120% od sebe da postigne svoje ciljeve, pritom uvijek tražeći prilike da stavi druge ispred sebe. Moja motivacija su ponajprije dobri ljudi koji me okružuju. Bez njih ne bi bilo ni moje strasti prema bilo čemu pa tako ni pisanju. Također, postoji ta neka iskra u meni koja kao da me gura naprijed, prema nečemu većem i boljem. Što se planova tiče, trenutno mi je prioritet fakultet, ali i uz svoje akademske obveze uspijevam pronaći vremena za hobije tako da volontiram u Udruzi Jedni za druge, radim na novoj knjizi „U Tebi sam oslobođena“, držim instrukcije četvrtkom u oratoriju na Jarunu, a nađe se naravno vremena i za druženja s prijateljima. Mislim da je sve u dobroj organizaciji vremena.

Nisam imala priliku pročitati Vaše prve dvije knjige, ali jesam rukopis za knjigu Kad ljubav progovori, koji se nalazi u pripremi nakladničke kuće Kerigma-Pia, a recenzent joj je Anto Pranjić. Posvećene su Vašim roditeljima i braći, jer su Vam najveća potpora na svijetu? Koliko je važno imati potporu bližnjih?

Po meni, ili bar za mene, to je bilo presudno. Potrebno je imati nekoga tko će nas književnike 'trpjeti' svakodnevno s novim pričama, idejama, mislima i sličnim. Nekoga tko će nas pogurati kad posustanemo na našem putu i tko će nas podići kad posumnjamo u sebe i svoje sposobnosti i mogućnosti. Potpora ljudi oko mene stvarno mi je puno pomogla da rastem na ovom putu koji sam izabrala (ili koji je izabrao mene).

Vaš stil pisanja odaje sklonost prema pripovijedanju i maštanju... u jednom ste razgovoru rekli da ste najprije otkrili ljubav prema pričanju priča. Može li ta čarolija pričanja priča ikada ičim biti zamijenjena, u najsuvremenija ili buduća vremena... što mislite?

Mislim da ne. Mislim da će to uvijek i zauvijek ostati izvor nade u teškim vremenima; način bijega od stvarnosti koja nekada može uistinu biti surova čak do granica neizdrživosti. Pričanje priča će uvijek biti i način prenošenja znanja, osobito onog duhovnog. Bar to za mene predstavlja pričanje priča.